

- Vasárnapi iskola (10:00)

- Dicsőítő énekek (11:15)

- *Drága Jézus, Tehozzád sietek* (EHH_148)
- *Jézus keresztyénél* (EHH_358)

- Köszöntés, hirdetések

- - *Szent az Isten*

Ima

Gyülekezeti ének (BGyÉ_54:1-2,5)

- *Fel, lelkem*

Szavalat - *Novák Ilona*

Imaközösség

Vizsgáljuk meg, hogy

nem jellemzi-e olykor

elbizakodás és gőg az életünket!

Gyülekezeti ének (BGyÉ_363)

- *Taníts, Uram, meghajlani*

Igeolvasás - **Lukács 7,1-10**

Igehirdetés - *Dr. Szenohradzski János*

**AMIN AZ ÚR JÉZUS IS
ELCSODÁLKOZOTT**

Gyülekezeti ének, adakozás

- *Ó, Jézus, Te csodálatos* (BGyÉ_133)

Áldás

Következő alkalmaink...

jövő vasárnap (jún. 22)

- Vasárnapi iskola (10:00)
- Istentisztelet (11:00)

Köszönjük a nőtestvérek figyelmes szolgálatát a múlt vasárnapi ünnepi ebéd előkészítésében és lebonyolításánál.

A nyáron elmaradnak a szerda esti bibliaórák, a vasárnapi szeretet-vendégség, és a délutáni kóruspróba. A vasárnapi iskolai foglalkozásokat (a gyerekeknek is) rendszeresen megtartjuk. Július és augusztus első vasárnapján BBQ-t készítünk. A szabadban, a fák alatt terítünk majd asztalt, és együtt töltünk néhány órát még az istentisztelet és az úrvacsora után - beszélgetéssel, játékkal.

Mácsai Sándor testvér a lelkészlakás teraszán kicserélte a fakorlátot, majd Sallai Károly testvérral átfestette a veranda faanyagát. Köszönjük a szép munkát!

Novák József testvér Torontóban szolgál ezen a hétvégén. A torontói gyülekezetbe egy hét múlva érkezik bemutatkozó látogatásra Püsök Dániel erdélyi lelkipásztor testvér.

Az őszi ifjúsági konferencia Clevelandban kerül megrendezésre (okt. 17-19). Akik szeretnének elmenni, szóljanak Szin Dávidnak.

Centenáriumi
ünnepség
Chicago
júl. 18-20

**Júniusi
ünnepeltek**

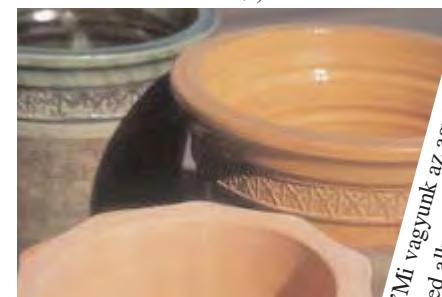
Bánk Gy & J (10), Kolek Pál (14), Kóhegyi Margit (16), Pap Mariann (16), Jánvári Gábor (18), Horváth Márta (20), Mácsai Sándor (26), Novák Györgyi (28)

Amerikai Magyar Baptista Gyülekezet

Alhambra

"olyanok vagytok a kezemben, mint az agyag a fazekas kezében." (Jer 18,6)

"Mi vagyunk az agyag, te a mi formálónk, kezéd alkotása vagyunk mindnyájan." (Ézs 64,7)

2008. június 15

2212-18 S. Fremont Ave.
Alhambra, CA 91803

Lelkipásztor:
Novák József

Telefonszám:
(626) 289-7746

<http://www.zsoltaros.com>

Komjáthy Aladár református lelkipásztor (Pittsburgh) előadását Éltető Lajos professzor úr (Portland, OR) becsátotta a rendelkezésünkre. A következő néhány vasárnapi iskolai foglalkozáson beszélgetünk majd az előző héten közölt részéről a beszélőnek. Érdekes, gondolatébresztő olvasmány.

"Nem vagyok magyar - amerikai magyar református vagyok"

(ITT-OTT 1994. #1, 31- 34)

II. rész

Az Egyesült Államok hivatalos népszámlálási statisztikái a bizonyosság arról, hogy másfél milliónyi megvállja, hogy magyar háttere van, illetve az is van. Mit jelent ez? Legalább öt, de hatnemzedéknyi immár a nagy bevándorlási hullám. Tehát azok, akikről Puskás Julianna megírta nagy munkáját. [Puskás Julianna, Kivándorló magyarok az Egyesült Államokban 1880-1940 (Budapest, 1982).] Persze ő Budapesten él és következőképpen őt is a kivándoroltak sorsa érdekli. Mi pedig az Amerikába bevándoroltakról és itt meggyökeresedtekről beszélünk. Arról a népről, amihez mi magunk is tartozunk. A baj az, hogy ha valaki itt él, és mégis mint emigráns kesereg, "pusztul a nemzetünk és fogyunk", mert a "lélek elalszik." Szerintem semmi sem pusztul el, hanem valami mássá lesz és az a valami más az amerikai magyar nép. Sokszínű, sokarcú, ál-landóan változó, de mégis van, mégis él és élni akar. Aztán vannak a két háború közöttiek és azok leszármazottjai. Az úgynevezett **dipik**, akik a második világháború után jöttek. Már abból is van három nemzedék. Aztán az 56-osok. És ez a folyamat ál-landóan tart.

Ennek nagyon izgalmas történelme van, amit nem akarunk tudomásul venni. Vannak nagy számban nemzeti-országos szervezeteink, akik egymással acsarkodnak és folyton az óházában gondolkoznak, de ezek a fő okai annak, hogy a már itt születettek és a továbbiak távol maradnak és idegenkednek ezektől a szervezetektől. Ezek a szervezetek sajnos emigráns módra nem fogadják el a nagyon tiszteltet méltó amerikai magyar történelmet, mert az kívül esik a különböző szövetségek és koalíciók látókörén...

Egy kis példa arról, hogy saját hőseinket sem ismerjük. 1992-ben egész Amerika megemlékezett a híres homesteadi acélsztrájk százéves évfordulójáról. Az amerikai történelem olyan fontos mozzanata ez, amit még az általános iskolák színvonalán is tanítanak. Hét mártírja volt az acélsztrájknak. Most állítottak nekik emlékművet. Mindenki versengett, hogy etnikai közössége elismerést kapjon, csak mi nem. Pedig a hét közül egy 33 éves nagycsepelyi születésű acél-munkás volt, Szabó József. Mindez ott van a pittsburghi egyházunk anyakönyvében. Megengedjük, hogy még a nevét is elírják, illetve kicséréljék, mert mi magunk nem becsüljük meg a saját történelmünket. Nem csak Kossuth volt Amerikában, de immáron milliányi amerikai magyar, akik történelmet írtak, de ez sohasem érdekelt az ún. "országos" szervezeteket, hanem csak **"Magyarország diplomáciai érdekei."** Pedig ezeknek a szervezeteknek inkább az amerikai magyarok érdekvédelmi szervezeteinek kellene lenniük. Van rengeteg probléma itt is. Ezért is van az, hogy a saját egyházat és klubját fenntartó amerikai magyart nem érdekli mindaz, amit az országosnak nevezett szövetségek tesznek és mondanak.

Nagyon sok írás jelent meg az elmúlt évtizedekben az amerikai magyar iskolákról. Azokból úgy tűnik, hogy azok 1956 után keletkeztek. A történelem tanúsága az, hogy legalább kétszázézernyi magyar kisgyermek 1897-től kezdve a harmincas évek közepéig látogatta az amerikai magyar iskolákat. Az egész nyár folyamán tartott magyar református iskolákra figyeltek fel az amerikaiak és ma ők tudják és el is ismerik, hogy a nagyon népszerű nyári bibliai-iskoláknak (**Vacation Bible School**) eredete a magyar református iskola volt. [Komjáthy Aladár, A kitántorgott egyház (Budapest, 1984), 111-118.] Ezt az amerikai iskola-történészek tudják, mi pedig nem. Mindig úgy érzem, hogy az elzortott történelem az egyik legnagyobb problémája tisztánlátásunknak. Erről könyvet lehetne írni.

A nagy amerikai magyar testvérsegítők, tehát a William Penn és az Amerikai Magyar Református Egyesület az amerikai magyarság legnagyobb eredményei. És éppen így a liginieri Bethlen Ottthon. Hőstörténete van mindhárom intézménynek. Ezek tipikusan amerikai magyar intézmények. [Béky Zoltán, Az amerikai Magyar Református Egyház történetének főbb vonásai (Ligonier, 1976). Várdy Béla értékes kézirat a William Penn történetéről kiadásra vár. A Bethlen Ottthonnak csak cikkében olvasható története van, illetve Kalassay Sándor 1929-ben írott munkája.]

Nos, ezeknek az intézményeknek a közgyűlései, igazgatói gyűlései mind angol nyelven folynak, mert a résztvevők nagy többsége jobban beszél angolul, de ki memé állítani azt, hogy akár a William Penn, akár az Amerikai Magyar Református Egyesület nem áldás az amerikai magyarság és a világ összmagyarsága számára? Ostoba károkozás az, amikor azt írják és mondják, hogy íme, a lélek kialszik. Bárcsak angolul beszélne az a magyar érdekvédelmi szervek is, mindjárt nem szenvednének pénzhiányban. Itt van a nagy baj: egy törpe kisebbség magához kaparintotta a vezetést és az országos amerikai szervezetekből kikopott az amerikai magyar nép.

Térjünk vissza Szerb Antalhoz, aki a már egyszer idézett bekezdésben - szerintem - egyszerűen s mindenkorra leszámol a "nyelvében él a nemzet" jelszavával:

"A század deákosságát csak akkor lehet elítélnünk, ha teljesen azonosítjuk magunkat a "nyelvben él a nemzet" történelmietlen jelszavával... A század deákos kultúrája nem volt nemzeti-ellen, sőt ez a kor teremti meg az alapokat, melyekből a XIX. század teljes nemzeti öntudata kiemelkedik: a magyarság önismeretét térben és időben." [Szerb, 120.]

Hasonlítsuk csak össze Bod Péter latin nyelvű történelemléteit a későbbi korok magyar nyelvű, de idegen lelkiségű történelemléteivel, és igazat kell adnunk Szerb Antalnak.

Volt és van amerikai magyar nyelv. Gúnynak a tárgya az, ahogy nemzedékek beszélnek ezt a nyelvet, de megint csak provinciális rövidlátás ez. Bárcezi Géza a magyar nyelv életrajzában elismeri az amerikai magyar "tájszólás" jogosultságát. Különben is, ha valaki igazán szép magyart akar hallani, menjen el Székelyudvarhelyre, amelyik immáron hét évtizede nem Magyarországon van. Már több, mint négy évtizede porosodik a princetoni egyetem könyvtárában az a valószínű korszakalkotó doktori disszertáció, amelyben Szamek Pierre megírja, hogy kifejlesztett egy kelet-amerikai magyar dialektus, amelyet ízesen és szépen beszéltek Connecticutban és New Jerseyben az évtizedek óta ott élő magyar bevándorlók és azoknak gyermekei, akiknek amerikai életpaszatalatai kifomálták a "pedázni" ices igét [a "payday", fize-tésnap főnévből] és ha költözködnék, akkor "muffolnak", és az nem lett ices ige. Szamek Pierre kétezer különleges amerikai magyar szavát regisztrált. [Pierre Szamek, "The Eastern American Hungarian Dialect" (Princeton, 1947). Egyetemi könyvtárban, kézirathatban.] Mindmáig nem láttam hivatkozást erre a nagy jelentőségű írásra, pedig de sok csacska cikket olvastam már, amikor rövid tanulmányúton járó "tudósok" írnak valamiről, amit csak felületesen látnak. Ha amerikai magyarságról beszélünk tehát, először fogadjuk el annak a történelmet. És az egészen más, mint az otthonmaradtaké.

Fogadjuk el azt, hogy az amerikai magyar negyedgenerációs lelki és szellemi élete lehet olyan, mint a bárhol másutt élő magyaré, még akkor is, ha magyar származástudatát nem magyarul mondja el. Több mint négy évtizedes nyugati életem tapasztalata igazolja azt, amit ugyancsak Gombos Gyulától tanultam, hogy nem a származás, hanem a közösségtudat és a nép sorsának a vállalása a döntő. Az amerikai magyar egyházához és klubjához ragaszkodó és azért áldozatot hozó amerikai magyar az én szememben több mint a mindent lefitymáló elitista, aki nem vállalja a sorsközösséget ezzel a néppel...

Valóban, én nem vagyok magyar. Amerikai magyar református vagyok.

"Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő...ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik."

(Lukács 18,9-14)

Ennek a példázatnak a megértéséhez az a kulcs, ha figyelembe vesszük, hogy bár egy templomban történt esetet mond el, a jelentősége nem az istentisztelethez, nem a szertartásokhoz, még csak nem is a két férfi imádságához, hanem a lelkületükhöz kötődik. Ahogyan önmagukról, Istenről és másokról vélekedtek; a farizeus gögőssége, és a vámszedő büntudata "megjelent" a templomban is, meglátszott rajtuk akkor is, amikor imádkoztak. "Hétköznapi" lelkületükkel jelentek meg a templomban is.

Miért fontos akkor mégis a helyszín, a templom? Azért, mert ha másutt nem, de legalább ott elváránk a farizeustól, hogy legyen becsületes végre önmagával szemben. Jézus példázatában nagyító alá kerül a vallásos ember gögős lelkülete, aki még magában ajátatoskodva is szörnyen hétköznapi. A rablókhöz, a gonoszokhoz és paráznákhoz méri magát. Megvetéssel gondol a mellette könyörgő vámszedőre. Bőjti szokásaira és adományaira is emlékeztetné Istent, mert minden idegszálával önmaga sorsát látja. A góg mögött mindig hazugságon alapuló félelmek állnak.

A vámszedő félelme valós. Lógó fejével, terhelt szívvel kéri a bűneire Isten bocsánatát. Az imája meghallgatást nyert: megigazulva ment haza - mondja róla Jézus.

A lelkületünk (lelki magatartásunk) nem vasárnapi öltözék. Akik vagyunk hat napon át, azok leszünk vasárnap is. Nem tudunk másképpen imádkozni sem, csak úgy, ahogyan élünk. Ezért fontos megszívlelnünk Jézus tanítását a helyes lelki magatartásról. Önmagunk megalázása nem holmi alázatoskodás, hanem folytonos önkritika (nem önbüntetés, hanem tárgyilagosság magunkkal szemben is), és harc a másik ember érdemeinek az elismeréséért. A farizeus és a vámszedő példázatát szűk körben mondta el az Úr Jézus "néhány elbizakodott embernek, aki igaznak tartotta magát, a többieket pedig lenézte."1

Vizsgáljuk meg, hogy nem jellemzi-e olykor elbizakodás és góg az életünket!

IMÁDKOZZUNK...

- **testvéreink megerősödéséért, gyógyulásukért**
Bak Mária, Halász Mihály, Páth Terike
- **országunk vezetőiért és katonáinkért**
- **az utazókért**
a Balla család, Kerékgyártó Zoltán, Novák József, ifj. Szenohradszki János